

Міністерство культури та інформаційної політики України
Національна бібліотека України для дітей

Київ — 2021

Дара Корній

та її книги про
химерний світ
праукраїнської
міфології

Бібліографічна пам'ятка для читачів
середнього та старшого шкільного віку

Міністерство культури та інформаційної політики України
Національна бібліотека України для дітей

Серія «Лауреати премії
Лесі Українки». Випуск 18

Дара Корній **та її книги про химерний** **світ праукраїнської міфології**

Бібліографічна пам'ятка для читачів
середнього та старшого шкільного віку

Київ – 2021

016:82

К 67

Відповідальна за випуск А. І. Гордієнко
Укладач Н.О. Гажаман
Редактор О.А. Кадькаленко

Дара Корній та її книги про химерний світ праукраїнської міфології : бібліогр. пам'ятка для читачів серед. та ст. шк. віку / Нац. б-ка України для дітей ; уклад. Н. О. Гажаман. — Київ, 2021. — 24 с. — іл. — (Лауреати премії Лесі Українки ; вип. 18).

Видання містить автобіографію письменниці та розповідь про її книги «Чарівні істоти українського міфу: духи природи», «Чарівні істоти українського міфу: домашні духи» та «Чарівні істоти українського міфу: духи-шкідники», за які письменниця отримала звання лауреата премії Кабінету Міністрів України імені Лесі Українки за літературно-мистецькі твори для дітей та юнацтва за 2020 рік.

© Національна бібліотека України для дітей

Любий читачу!

Щороку Уряд нашої країни визначає лауреата головної премії у галузі літератури та мистецтва для дітей та юнацтва – Премії Кабінету Міністрів України імені Лесі Українки за літературно-мистецькі твори для дітей та юнацтва. За 2020 рік у номінації «Літературні твори для дітей та юнацтва» премії удостоєна відома українська письменниця Дара Корній за книги «Чарівні істоти українського міфу: духи природи», «Чарівні істоти українського міфу: домашні духи», «Чарівні істоти українського міфу: духи-шкідники».

Національною бібліотекою України для дітей підготовлено бібліографічну пам'ятку «Дара Корній та її книги про химерний світ праукраїнської міфології». Запам'ятай це прізвище, читай вже опубліковані твори письменниці й ті, що будуть написані та надруковані у майбутньому. Перед тобою розкриється чарівний світ української дохристиянської демонології. Порадь прочитати книги своїм товаришам.

Посібник складається з чотирьох розділів. Перший має назву «Що таке міф та міфологія?» – у ньому дається пояснення та визначення цих слів; другий – «Автобіографія», у якій Дара Корній вправною письменницькою рукою розповідає про свій життєвий та творчий шлях, і яку можна прочитати лише у цьому бібліографічному посібнику; наступний – «Демонічні» книги Дари Корній – у ньому йдеться про книжки – лауреати премії імені Лесі Українки; останній – це «Список книг, рекомендованих до читання».

«... Вважаю необхідним вивчати міфологію, творену народом у віках, бо саме вона є тим началом, що творить обличчя кожного етносу, стаючи зрештою однією з великих ланок пізнання себе в часі, та ж бо народ, котрий себе в часі пізнає, стає свідомим, життєздатним».

Валерій Шевчук

Що таке міф та міфологія?

Міф – це спосіб пізнання світу, стародавня оповідь про явища природи, історичні події, фантастичні розповіді про богів, уявних істот, які існують в оточуючому людей світі. Тому міфи є часткою культури. Для них характерним є спрямованість на поєднання трьох світів – минулого, сучасного та майбутнього. За твердженнями дослідників, міфологія як зібрання міфів відображає погляди первісних людей на явища природи і життя, зародки наукових знань, релігійні та моральні уявлення, що існували у родовій общині, і художньо-естетичні почуття людей на початку їхньої історії. Українська міфологія – одна з найдавніших та найоригінальніших міфологій світу. До світогляду українців увійшли вірування та уявлення багатьох поколінь, племен та народів, які жили на нашій сучасній території. Дослідник і письменник С. Плачинда стверджує, що міфи як витвори прадавньої народної культури несуть яскраве національне забарвлення, адже «...давньоукраїнська міфологія зароджувалася й утверджувалася разом із зародженням та

утвердженням давньоукраїнської державності. Маємо неспростоване датування цього явища: VI ст. до н. е.». Персонажами давньоукраїнських, дохристиянських міфів є боги, духи та символи. Люди поклонялися богам і водночас спілкувалися з істотами, які «жили» поряд. За народними уявленнями прадавніх українців-язичників, існувало безліч людиноподібних істот-демонів, які мешкали у воді, на землі та у небі. Ці духи, на відміну від демонів у міфології деяких інших народів, не потворні, а схожі на людей, або набирали вигляду людини чи тварини. За словами письменника І. Нечуя-Левицького, «Український народ у своїх міфах держиться міри; його фантазія не любить переступати за границі ненатуральних форм, вона любить правду й естетичність». Хоча деякі з них, у залежності від їхніх здібностей та властивостей, мали або одне око, або більше двох; копита замість ніг; два обличчя; ріжки на голові тощо. Часто-густо ці демонічні сили були небезпечними, хоча не завжди призводили до трагедії. Адже цю силу можна задобрити або відстрашити за допомогою різних обрядів чи ритуалів. А під час зустрічі з нею все буде мирно, якщо мати з собою якийсь оберіг (хрестик, ніж, щось металеве та ін.). А у стародавні часи, щоб задобрити духів, навіть приносили у жертву тварин (коня, цапа, півня). Щоб не злити духів, у певні періоди люди дотримувалися, та і досі багато хто дотримується, спеціальних заборон – уникали якихось робіт – не шили, не виконували польові роботи, не рубали дрова тощо.

З прийняттям в Україні християнства у народній свідомості змішалися два світи – новий християнський та старий язичницький. У багатьох християнських святах і сьо-

годні прослідковуються язичницькі риси.

Як зазначає Дара Корній, «Наші давні предки вшановували дерева і трави, джерела та ріки, гори і степи, ліси та поля, населяли їх химерними чарівними істотами, яких називали духами. Прадавні українці персоніфікували вітри, буревії, дощі, снігопади, пори року й інші атмосферні та природні явища. Духи допомагали та сприяли, шкодили та збиткувалися з людей. Хвороби, напасті, лиха визнавали за наслідки необдуманих людських дій та вчинків, карою за порушення правічних законів. Сьогодні цих істот заведено вважати представниками нижчої міфології». Саме про них і йдеться у вищезгаданих книжках письменниці.

Автобіографія

Автобіографії писати важко. Наче все про себе знаєш, але разом із тим знічено думаєш – кому воно цікаве із голими цифрами та повним набором кліше: дитсадок, школа і ти чемна дівчинка-школярка, яка любить вчитися і багато читає, далі виш і ти студентка, і твоя омріяна професія журналіста от-от станеться з тобою. Далі заміжжя, діти, тепер ще й онучка.

Не вистачає у цьому стандартному наборі хіба що крилатої мрії маленької дівчинки-полісянки з волинського села – бути дитячою письменницею. А все тому, що мрії такої ніколи не було. Письменництво мене застало зненацька, чи то воно мене наздогнало чи я його міцно вхопила у свої обійми і не відпускаю (жартую, звісно). Але то правда – до тридцятивосьмирічного віку письменницею я і не мріяла ставати. Тоді я виховувала самостійно двох діток – доньку Даринку і сина Максима. Працювала відразу на двох роботах. У Львівській національній академії мистецтв спочатку лаборантом на кафедрі менеджменту мистецтва, згодом завідувала музеєм академії, плюс складала ребуси, кросворди, головоломки для дитячої сторінки дорослого журналу. І раптом зі мною сталася ось така пригода. Моїй доні тоді було чотирнадцять. Вона – творчий підліток, який багато читає, ще більше мріє-фантазує і легко захоплюється. Таким захопленням для моєї Даринка стала фентезійна сага Стефані Майер «Сутінки». Це була фанатична пристрасть, навіть хвороблива. Моя донька марила персонажами цієї саги, вдягалася як головна героїня цієї історії, мріяла про свого загадкового Едварда Каллена. Я робила їй якісь за-

уваження, казала щось на кшталт: «Ти ж розумієш, що світ сутінковий суцільна вигадка і не зовсім влучна. Тому що ми, люди, для вампірів їжа. Не може вампір закохатися у людину. Це теж саме, якби ти почала зізнаватися в коханні борщу чи вареникам. Головна героїня, на яку ти жадаєш бути схожою, безлика, сіра, інертна особа. Вона нічого не робить для змін, а просто чекає, коли її врятують від тої сірості. Ти ж не хочеш такою стати? Ти ж сильна, самодостатня». На що моя дитинка сказала доволі просту річ: «Не переконуйте мене. Знаєте, як має бути правильно – сядьте і напишіть». Це був доволі потужний виклик для мами. І в той момент, не думаючи, що роблю, я виклик прийняла і сказала: «Гаразд, доню. От сяду і напишу». І подумалося мені: «А чим я гірша від Стефані Майєр? І чим наша міфологія гірша від чужинської?». Тим паче, що рідний міф був для мене завжди рідним, дотульним. Моє дитинство минуло в глухому волинському селі. Я маленькою, наприклад, свято вірила, що хату охороняє домовик, добрий домашній дух. Я росла і дорослішала у ті давні часи, коли в хаті ще стояла стара піч, де хліб пекли і на якій спали. І я твердо була переконана, що у ній живе пічник, який опікується своєю домівкою, тобто піччю. Старенька хата моїх дідуся та бабусі стояла недалечко від лісу. Якихось п'ятдесят метрів і ти опиняєшся в іншому світі. І я знала, що перед тим, як увійти в ліс, потрібно йому вклонитися, попросити лісового духа, щоб він тебе впустив, і лишити на пеньку чи під деревом гостинець для нього – це шматочок хліба чи пирога. Коли це зробиш, то будь певен, що спокійно лісом ходитимеш, ніякий Блуд чи Мамун тебе не зачепить, тобто нічого поганого з тобою

не трапиться. Якщо, звісно, не станеш в лісі бешкетувати, не робити того, чого б ти не хотів щоб чинили гості в твоїй оселі. Тому, отримавши від доньки завдання на романтичну історію про кохання у сучасному місті Львові з міфологічним компонентом, я недовго думала про кого такого надзвичайно магічного та цікавого писатиму. Згадала враз, як у десять років бачила на власні очі, як чоловік силою своїх рук, власної волі і слів відганяв від житньої ниви грозу. То був мій сусід. Красивий і мудрий чоловік, а ще сильний та ще той серцеїд. Скільки жіночих сердець порозбивав – не перелічити. Кликали його градобуром, гонихмарником або сердито поза очі обзивали дводушником. Ось так стала народжуватися моя перша книжкова романтична історія, яку писала любляча мама з виховною метою для своєї доньки. Її персонажами стали однокласники Даринки, які в сучасних локаціях міста та трішки Волині й Карпат творили пригоду. Історія написана. Донька прочитала. Поділилася історією з однокласниками. «Гонихмарник» почав мандрувати школою. В результаті Даринка змусила переписати кінцівку роману, вимагаючи хеппі-енду для героїв, та почала натякати на книжкове втілення історії. Оскільки рукопис «Гонихмарника» було роздрукована на принтері на папері форматом А4, аркуші часто губилися, доводилося додруковувати, а то не серйозно. То моя Даринка й інформацію про конкурс «Коронація слова» знайшла і змусила мене на нього рукопис «Гонихмарника» відправити. Я відправила і несподівано для себе перемогла. «Гонихмарник» став книжкою.

І на світ Божий у далекому 2010 році народилася письменниця Дара Корній. Раптом з'ясувалося, що бути пись-

менником – це означає писати цікаві історії, які будуть подобатися не тільки тобі, а насамперед читачеві. Ось так геть випадково я потрапила у сучасну українську літературу. І тут я вже десять років. У цьому статусі почуваюся комфортно. У 2016 році стала володарем титулу «Золотий письменник України», який вручається письменникам у яких сумарний наклад книг складає більше ста тисяч примірників. Це за офіційними даними Книжкової палати. У моєму доробку більше двадцяти сольних книг. Участь у збірках не рахую, бо це все ж таки командна робота. Із задоволенням друкуюся і в дитячих журналах «Ангелятко», «Ангеляткова наука», «Однокласник». Із насолодою пишу як для дітей, так і для дорослих. Минулоріч серія моїх книг «Чарівні істоти українського міфу» – Духи природи; Домашні духи; Духи-шкідники отримала найвищу відзнаку для дитячого письменника в Україні – Премія Кабінету Міністрів України імені Лесі Українки за літературно-мистецькі твори для дітей та юнацтва. Серія цих книг народилася завдяки «Гонихмарнику». Бо щоб написати історію дводушника, який мешкає у сучасному мегаполісі, я мала довідатися про нього більше, аніж знаю з дитинства. Шукала інформацію в різних джерелах – це і наукова література, і науково-популярні довідники, енциклопедії, різноманітні фольклорні розвідки, етнографічні матеріали, казки, притчі, навіть замовляння. І тоді мене дуже зачепила тема рідного міфу, на жаль, не такого популярного, як грецький чи скандинавський, несправедливо забутого як пережиток минулого. Мені від цього усвідомлення було гірко. І я вирішила діяти. Так, це не в один день сталося. Фактично з 2008 року я збирала матеріал про рідні праукраїнські вірування.

По зернятку. Цей шлях виявився довгим, але цікавим. Вивчаючи та досліджуючи цю тему, я час від часу зверталася до науковців – академіків-професорів, фахівців у цій царині з пропозицією втілити в життя проєкт, присвячений рідному міфу. Переконувала, що це зараз на часі, казала, що рідне треба спочатку зробити популярним, тоді можливо його полюблять українці. Мене чемно вислуховували, не перечили, але без ентузіазму. І врешті я зрозуміла, хочеш щоб твоя мрія здійснилася – зроби сама. І я почала втілювати мрію в життя.

Мені здається, що я лише на початку дороги. Так багато хочеться розповісти і українцям, і світу про нашу давню і самобутню культуру. Хочеться, щоб українець, починаючи з малечку, знав рідну історію та пишався рідною культурою. Так, це поки мрія. Але українським митцям її реалізувати до снаги. Бо шлях долає той, хто йде, а мрії стають реальністю, коли працюєш над їх втіленням.

Читай! Мрій! Дій! І обов'язково все вдасться!

«Глибоке вивчення віри наших предків, пізнання її через міф сприяє пробудженню в молоді історичної пам'яті та формуванню національної гідності й самосвідомості».

Дара Корній

«Демонічні» книги Дари Корній

Дара Корній (справжнє прізвище Замайська Мирослава Іванівна) – лауреат премії «Коронація слова» (2010 р.), написала багато сучасних фентезійних романів, зокрема «Гонихмарник», «Щоденник Мавки», «Зворотний бік світла», «Зворотний бік темряви» та ін. Серед персонажів її книжок є нереальні герої, які належать до міфологічного світогляду українців. Чому саме вони? За словами письменниці, демонічних істот вона почала досліджувати з дитинства, «вони жили поруч зі мною, можна сказати «вели мене». Ідея написати про них книгу виникла давно, «це досить довга дорога». Письменниця роками збирала матеріал, вивчала його, зверталася до дослідників. Люди надсилали їй відомості про духів, які «живуть» у їхній місцевості.

І ось перед тобою результат – захоплюючі твори про українських демонів, які населяють усе, що є у навколишньому світі – землю, воду, повітря, житло, явища природи. Ці книги допоможуть тобі дізнатися, як у глибині віків наші предки сприймали оточуючий світ. Під час написання книжок авторка використовувала як дослідження науковців, етнографів, так і народні казки, притчі, легенди, власне бачен-

ня. Тому ці видання художньо-популярні, тобто у їхній зміст крім народних уявлень вкладено ще і уяву письменниці. Кожну демонічну істоту в усіх трьох виданнях зображують у «дії» виразні, яскраві малюнки художниці Ангеліни Канкави.

І обов'язково ознайомлення почни з книжки про духів природи «Чарівні істоти українського міфу: духи природи», яка першою вийшла з друку. Адже саме завдяки природі існує людство.

Корній Д. Чарівні істоти українського міфу : духи природи / Д. Корній ; худож. А. Канкава ; дизайнер обкл. Д. Заболотських. – Харків : Vivat, 2018. – 319 с. : іл.

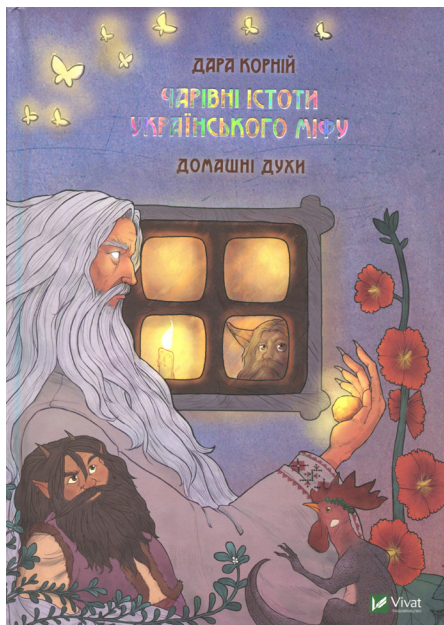
Персонажі цього видання – духи лісу, води, землі, повітряного простору та пір року. Серед них є головні (лісовики, чугайстери, водяники, польовики, вихровики, зима, весна, літо, осінь) та їхні помічники, що живуть на обмежених територіях (болібошки, русалки, мавки, бродниці, луговики, межівники); одинокі (ох, гук) і які мають дружин, чоловіків чи дітей (богинки, болотяники, зима, мороз, сніговії); добрі і сердиті (бродниці, спориші, луговики, мамуни, богинки); непоступливі і такі, яких можна легко задобрити (ох, бродниці); зовні красиві і некрасиві (повітрулі, мавки, мелюзини, щезники, болотяники, бездонники). Майже усі вони схожі на

людей, а є ї невидимі (хужи, блуди, шезники). У кожного з них є свої обов'язки, індивідуальний характер, уподобання, свій ареал розселення, недобрі чи добрі вчинки, про які розповідає авторка. Ось, наприклад, болібошка. «Чи не єдиний дух, котрий полюбляє з'являтися перед людські очі – він так розважається». Прикидається наляканим, загубленим. Жаліється зустрічним: «Болить бошка мені. Болить бошка». Та вірити йому не можна, бо є прикмета, що свідчить, що це не дід, а дух. Або ж знайомі нам русалки – духи води, які особливо пустотливими стають у Навський тиждень, коли виходять за межі свого середовища, затягуючи у воду молодь. І відкараскатися від них можна лише маючи при собі оберіг або відгадати загадку. В очах хліборобів-українців незамінну, святу роботу виконували духи землі – польовик, спориш, луговик, межівник, степовик, бездонник. Деякі з них народжуються весною щороку, а деякі зимують у призначених для них місцях. Наприклад, спориш – у подвійному колосі, луговик – у яру, межівик – у рівчаку біля межі.

Цікавими є розповіді письменниці про духів різних пор року. Серед зимових їх найбільше – це зима, мороз, сніговій, завірюха, метелиця та мароси. А ще є духи весни, літа та осені. Авторка розповідає, як наші предки задобрювали зимових духів, як зустрічали дух весни, шанували дух літа, оберігали щедрий дух осені. Згадала письменниця і про духів Карпат – чугайстера та шезника.

Інформація на сторінках видання багато чому тебе навчать: як поводити себе на їхніх територіях, що казати, які здійснювати обряди, які пісні співати. Також ти дізнаєшся, які є народні свята, пов'язані з духами; як виплутатися з поганої ситуації під час зустрічі з ними; які є замовляння до духів.

Не забулася письменниця і про приповідки щодо демонічних сил. Наприклад, з'явилися не забарилися; що було, то мохом поросло; очі не бачать – серце не болить; було це за Панька, коли була земля тонка; а горобчик, спритний хлопчик тощо. До розповіді про кожного духа авторка додає казку чи легенду, вказуючи хто, коли і де її розповів. А умовні позначення, вміщені на сторінках книжки поруч з розповідями про духів зорієнтують тебе щодо спільного та відмінного між ними.

Корній Д. Чарівні істоти українського міфу : домашні духи / Д. Корній ; худож. А. Канкава ; дизайнер обкл. В. Котенджи. – Харків : Vivat, 2019. – 352 с. : іл. – (Оберіг).

Видання склали розповіді про містичних та магічних створінь праукраїнських вірувань, які «існували» зовсім близько до людей: невидимих охоронців оселі, господарських (дворових) приміщень та духів життєвого циклу (народження, одруження, долі й недолі, талану і таланту). Вважається, що ці істоти були прихильними до людей і виконували оберегову функцію. Як і духи природи, деякі з них мали сім'ї: найголовніший серед домашніх істот – домовик і його дружина домовичка; сон, його дружина дрімота та їхній син угомон; пічник – син печі та вогню. Та більшість із них – це одинаки та одиначки.

На сторінках книжки розповідається, як вони з'являються, яка у них зовнішність та вдача; де вони мешкають (під віником, за мисником, у комині, під порогом, у дровітні, у хліві), що і як оберігають. А ще ти дізнаєшся про значення різних територій у хаті та обійсті – покут (душа оселі), піч (серце оселі) тощо; як і чим задобрювали цих духів, коли вони дебоширили, «виховуючи» своїх недбайливих господарів. Так, кутиха могла перевернути відра з водою, виставити на чистому столі брудні баняки, розкидати сміття. А жировик, який вилизує брудний посуд, може його і побити. Серед них є схожі на людей (кутиха, ледащий, хлібник, доля) і зовсім не схожі (жароок, коловертій, табунник, стодольник, сон). Є й такі, що мають потойбічне походження, наприклад, зеркалиця, що «стерече невидимі ворота між світами» і мешкає у задзеркаллі. І лише у ту коротку мить, коли сонячний промінчик потрапляє в її люстерко, зеркалиця потрапляє у світ людей.

Щодо духів життєвого циклу (одруження, талану і таланту, правди і кривди тощо), то за уявою праукраїнців їх можна було змінити за допомогою тих же духів. Бо вірив наш предок, що хоч «власну долю конем не об'їдеш, та змінити її можеш». Незмінними були лише дата народження та дата смерті. Серед них цікавим є дух щастя. «Може даруватися-даватися-братися-відбиратися і навіть позичатися». Недарма в одній народній пісні співається:

Ох, Боже ж мій милосердний, ти-то всім керуєш,

В одних людей щастя береш, а другим даруєш!

Дізнаєшся ти і про інших духів життєвого циклу – сприю (сприяння людським талантам), хмелуна (дух бенкетів, гу-

лянь, веселощів), буднітая (дух спливання часу) , доброгоста (дух новин і вістей). У книжці подаються також описи магічних дій, що сприяли приманюванню чи відлякуванню духів.

Письменниця називає замовляння, щодо різних чарівних істот, приказки та прислів'я, пов'язані з їхніми «обов'язками». Наприклад, сміття з хати не виносять; живуть, хліб жують і постолом добро возять; мак сім років не родив і голоду не було; правда очі коле; кривдою світ пройдеши та назад не вернешся тощо. А також називає дні духів-іменинників: 7 травня – конюшника, 14 листопада – стодольника, 30 квітня – Зосима Бджоляра, 7 грудня – доли й недолі та ін. У кінці розповіді додається казка про кожний дух.

Корній Д. Чарівні істоти українського міфу : духи-шкідники / Д. Корній ; худож. А. Канкава ; дизайнер обкл. В. Котенджи. – Харків : Vivat, 2020. – 330 с. : іл. – (Оберіг).

Усі негаразди та хвороби, що переслідували людей, наші предки пояснювали втручанням «нечистої сили». За словами письменниці, саме ці духи «мали на меті одне: щонайбільше накапостити людині, її рідним, господарству, а ще негативно вплинути на довкілля. Не гребували ці химери й позбиткуватися над тими духами, які допомагали людям». Предки українців вірили, що вони насилають хвороби та

стихійні лиха. Умовно авторка називає їх духами-шкідниками й у змісті згрупує їх так: чорт як головне втілення зла – підступний і небезпечний дух, який постійно шкодить, бо інакше не може, така вже у нього натура; позапросто-рові сили зла (страх, мана, ховало, кумельган, хвацько-однооке...); нічні істоти та дитячі страшки (бабай, нічниця, перелесник, попелюха...), а також персоніфіковані болячки (лихоманка, гикавка, гризачка, сушець...). Серед них є такі, що з'явилися у нашій міфології уже за часів християнства. Так, до числа цих потвор належать сестри-лихоманки. Ці лиходійки вражають лихою вдачею та зловорожістю, тому предки завчасно вдавалися до оберегової магії: носили на шій корінь півонії, у Карпатах – «громову стрілу».

Ознайомившись зі змістом видання, ти дізнаєшся, як нічниці крадуть у дітей сон, а злидні відбирають достаток, попелюха душить, а перелесник доводить жінок до божевілля, сестри-лихоманки (трясея, огня, глухея, ломея, невея) насилають на людей ті симптоми, які «закодовані» в імені почвари. І всі ці без винятку духи – болячки, які скоряються білій бабі – духу смерті – і служать їй вірою та правдою. Одночасно письменниця розповідає про народні способи лікування цих болячок, подає тексти замовлянь. «Особливу роль у боротьбі з напастями відігравали непрості люди: знахарі, шептухи, відьми тощо. Часто в протистоянні злу вдавалися до відчайдушних методів... Це передавання хвороби, напасті, злиднів і самого винуватця цих бід, зловорожого духа, іншим людям – чи то ворогові, чи навіть сусідові».

Авторка розповідає, звідки походять ці злі сили, як їх можна розпізнати, як відлякати чи обманути, бо задобрювання на них не діють. Наприклад, мана панічно боїться

церковних дзвонів та півнячого кукурікання; бешишника проганяли замовлянням та спалювали кусок червоної тканини, вважаючи її хворобою; дієвим способом відвернення холери від села вважали осикові хрести, які ставили з чотирьох боків села; найпоширенішим оберегом від коров'ячої смерті вважали ритуальну оранку; з переляком боролися магічним викачуванням яйця; від чорта найдієвішим оберегом вважали християнський хрест і молитву тощо.

Як і у попередніх книжках, авторка вміщує народні казки та приказки: «не буди лихо, поки воно тихе; у житті – як на довгій ниві – усяке буває; з вовками жити – по вовчому вिति» тощо. Знайомлячись з «героями» цих оповідей та їхніми «героїчними» вчинками, не варто боятися, адже це усього лише міфічні дури, намудровані багатою уявою наших пращурів.

СПИСОК КНИГ ДЛЯ ЧИТАННЯ

Гонимарник : [роман] / Д. Корній ; передм. Л. Дашвар ; дизайнер обкл. Л. Величко ; худож. А. Єрьоміна. – Харків : Клуб сімейного дозвілля, 2010. – 333 с. : іл.

Зворотний бік світла : роман / Д. Корній ; передм. Г. Пагутяк ; дизайнер обкл. та худож. В. Котляр. – Харків : Клуб сімей. дозвілля, 2012. – 318 с. : іл.

Зворотний бік темряви : роман / Д. Корній ; передм. Г. Пагутяк ; худож. О. Семякін. – Харків : Клуб сімейного дозвілля, 2012. – 317 с. : іл.

Зірка для тебе : роман / Д. Корній ; поетич. оздоблення Л. Долик ; дизайнер обкл. С. Ткачов. – Харків : Клуб сімейного дозвілля, 2013. – 301 с.

Зозулята зими : роман / Д. Корній, Т. Владимірова ; передм. Г. Пагутяк ; дизайнер обкл. С. Ткачов. – Харків : Клуб сімейного дозвілля, 2014. – 365 с.

Сузір'я Дів / Д. Корній. – Харків : Vivat, 2018. – 286 с. : іл. – (Найкращий подарунок).

Петрусь химородник / Д. Корній ; обкл. О. Тернавська. – Вінниця : Теза, 2016. – 255 с. : іл.

Тому, що ти є / Д. Корній ; передм. М. Іванцової. – Харків : Клуб сімейного дозвілля, 2013. – 236 с.

Чарівні істоти українського міфу : духи природи / Д. Корній ; худож. А. Канкава ; дизайнер обкл. Д. Заболотських. – Харків : Vivat, 2018. – 319 с. : іл.

Чарівні істоти українського міфу : домашні духи / Д. Корній ; худож. А. Канкава ; дизайнер обкл. В. Котенджи. – Харків : Vivat, 2019. – 352 с. : іл. – (Оберіг).

Чарівні істоти українського міфу : духи-шкідники / Д. Корній ; худож. А. Канкава ; дизайнер обкл. В. Котенджи. – Харків : Vivat, 2020. – 330 с. : іл. – (Оберіг).

Щоденник Мавки : роман / Д. Корній ; дизайнер обкл. С. Ткачов. – Харків : Клуб сімейного дозвілля, 2014. – 299 с. : іл.

Зміст

Любий читачу!	3
Що таке міф та міфологія.....	4
Автобіографія	7
«Демонічні» книги Дари Корній.....	12
Список книг для читання.....	20

**ДАРА КОРНІЙ ТА ЇЇ КНИГИ ПРО ХИМЕРНИЙ СВІТ
ПРАУКРАЇНСЬКОЇ МІФОЛОГІЇ**

БІБЛІОГРАФІЧНА ПАМ'ЯТКА ДЛЯ ЧИТАЧІВ СЕРЕДНЬОГО ТА
СТАРШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ

Відповідальна за випуск А. І. Гордієнко
Укладач Н.О. Гажаман
Редактор О.А. Кадькаленко

Комп'ютерна верстка Н.М. Кійко
Підписано до друку 10.05.2021 р.
Зам. № 13. Наклад 25 прим.

Видавець та виготовлювач
НБУ для дітей
вул. Януша Корчака, 60, м. Київ, 03190
Тел./факс 400-65-87, тел.: 400-05-01, 400-70-91
<http://www.chl.kiev.ua>
mail: library@chl.kiev.ua

Національна бібліотека України

для дітей

вул. Януша Корчака, 60, м. Київ, 03190
Тел./факс 400-65-87, тел. 400-05-01, 400-70-91
<http://www.chl.kiev.ua>
mail: library@chl.kiev.ua